

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Liber Primvs. Magdalena Peccatrix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

7^h
LIBER PRIMVS.
MAGDALENA
PECCATRIX.

ELEGIA I.

*Sub Amorum myrto MAGDALE-
NA se comit.*

ERNE, puellares inter Dux incly-
ta turmas,
Illa Dionæi gloria prima chori,
Magdala myrtigenâ desidit in-
ma sub vmbra,

Et Cypriâ doctas erudit arte manus:
Crinali dispungit acu, fingitque capillos
Ad speculum, & crispo vibrat in angue comas:
Et minio mentita rosas, verisque pudorem
Purpureum, pictis floret amœna genis.
Aut fusco stibio candentes fascinat orbes,
Cerussave nouas spargit in ore niues:
Aut frontis dispungit ebur viridante smaragdo,
Armataque onerat diuite torque manus.
Dux Amor hæc inter vinctis trahit otia pennis,
Quæque leuem sequitur ludicra turba ducem.
Tot sese agglomerant lateri, chorus ales, amores,
Quot breue Cecropiæ ver populantur apes.

A 4 Sustit-

Sustinet hic speculum, dentem ille ministrat eburnum:

Hic pigmenta vouet, ille stabella ciet.

Pars teretes vittas, pars textile sufficit aurum:

Vnus odoris opes suggerit, alter aquas.

Deniq; suppeditat gēmas genus omne, vel aurū,
Cyprigenæ fallax turba satelles heræ.

Vidi ego, qui vario plectens è flore corollam,
Illinit infidis toxica blanda rosis.

Vidi ego, qui picto prætexens ora stabello,
Ventilat arsuras ima per ossa faces.

Vidi ego, qui dans plectra, necis det sceptrâ sagittas.

Vidi ego, qui miscens vina, venena dedit.

Vidi ego, qui speculi clypeū dans, expedit ensem.

Sic cum blandus amat, perfidus odit Amor.

Vidi ego qui torques dās, spargat vincula plantis,
Quæ textit tacitis noxia longa moris.

Est, roseas viridi qui misceat angue corollas:

Est, qui purpureis senta det arma rosis.

Sic dolus armatis intexit retibus enses:

Armat enim sæuis blanda pericla minis.

O miseros! quos dulce nefas, Cypris ambit, & error,

Quosq; capit blandis ille vel illa malis.

Magdalin in primis; quæ dum colit orgia mundi,

Oppetit igniuomis præda relictâ feris.

Sic mala dum sequitur fallacis præmia mundi,

Funeream in taxum Cypria myrtus abit.

Et quisquam vsque adeo demens, qui gaudia vitæ

Carpat, vt hinc mortis spicula dira legat?

Dona,

Dona, vel infidis lege mista pericula donis;
Hinc luctum, inde leges gaudia, vtrimque
necem.

ELEGIA II.

Cupidines in myrteto Amorum MAGDALENÆ insidias struunt.

Lvx erat, argenteis cui flamma coruscat ab
armis,

Quâ vibrat infestâ tela Cupido manu.
Hic vbi celsa leues posuere cubilia fratres,
Maternâ in siluâ queis torus arbor erit,
Myrtus amœna viret, Soly mæ laus inclyta siluæ:
Hospita silua lupis, myrtus amœna viret.
Hic omni folio, folijque sub omnibus vmbriis.
Ludit in arboreis turba petulca comis:
Et tremulâ pennâ leue palpitat agmen Amo-
rum,

Quos parit è conchâ Cypride spuma sali.
Hic fundit socio mistas cum baccare baccas,
Idalioque pluit munera lecta solo.
Pars violis sua tela, crocoque, rosisque coronat:
Pars fera miscet apum spicula tincta fauo.
Pars laqueos tenui textos de vellere spargit:
Aurea mala cauo grandinat ille sinu.
Pars memori sculpsit victurum in cortice nomen,
Sera diu vt viridem Magdalin hora legat.
Forlan & ora proci iungit, sponsive figuram:
Alter vt alterius ducat ab igne facem.
Est & Acidalio qui tela minatus ab arcu,
Sæua sagittiferas vertat in arma manus.

Hic pluit Eois intexta monilia gemmis,
 Ast alibi mortis tela Cupido serit.
 Forsitan his vrit iam Magdalin ille sagittis,
 Forsitan auratâ compede dulcè rapit:
 Ignaramque doli cæcis, heu! occupat armis
 Sons Amor, & fonti natus Amore furor.
 Et certè myrti passim insidiantè sub vmbra,
 Ceu scopus his iaculis obuius, illa sedet.
 Cypris enim diro iucunda pericula ludo
 Ludere docta, nocens vulnera mille serit:
 Igneaque vrendis desigit tela medullis,
 Sed quibus vda mero cuspis, & vncta fauo est.
 Seu potius dulci mors armat acerba veneno,
 Vnde rapit præceps error, & ardor edit.
 Sic propior propiorque nigro desidit Auerno,
 Cui flammât teneras Cypris arundo fibras.

ELEGIA III.

Amorum insidia.

PROPTER aquæ riuum myrti frondente
 teatro,
 Dum sedet arcani nescia Nympha doli,
 Et speculi mimo meditatur in æquore vultum,
 Arridet nitidâ fronte polita Charis.
 Hac inter tremulis chorus ales oberrat in alis,
 Alternâque redux fraude recurfat Amor:
 Et micat articulis, trepidâque loquaciâ carpit
 Fila manu, & surdas erudit arte lyras.
 Tale Si non infidus Amor dat ab arbore signum,
 Et piceâ è taxo flammât, agitque facem.
 Quin etiam aëriâ mors ardua de cyparisso

Into-

Intonat horrificas ad sua tela faces.
 Septenas ramosa vias vbi compita scindunt,
 Hac & septenas mors iubet ire feras.
 Effera turba truci circum bacchata tumultu,
 Heu! malè securum cingit vbique latus.
 Hinc sæui ira lupi, premit inde draconis hiatus,
 Hinc pardi rabies, tigridis inde furor:
 Omnigenumq; vlulat circum horrida sæcla ferarū,
 Quas parit è Stygio Cypris oborta lacu,
 Cocytusque nigrans pascit liuente veneno,
 Aut piceo nutrit torua Mægæra sinu.
 Quidquid & incesto sibi mundus adulter ab Orco
 Parturit, exacuit dente vel vngue minas.
 Hic scelus omne, timorq;, dolorq;, necisq; libido,
 Et furor, & cæco nata furore lues.
 Quin etiam locus infidiis cæcisque periculis
 Opportunus: obit fraus malè fida nemus.
 Ecce, leui spargunt nebulâ caua retia myrtum,
 Quæ textit tereti Cypria lena comâ.
 Quot tenues animas filo capit aucepe nubes
 Textilis, & cæcis implicat illa dolis!
 Nec satis hoc: laqueos pedibus subtextit auaros:
 Rete caput, fallunt vincla dolosa pedes.
 Quis locus effugio est, Cælum si militat Orco,
 Et parat aëniis Styx fera bella plagis?

ELEGIA IV.

*Prosopopœia Timoris diuini, arcen-
tis Cupidinem.*

MILLE per ambages quacumq; volubilis error
 Merapit incertum, deuia regna sequor.

A 6

Sed

Sed quisnam strepit hinc, strepit inde susurrus ad
 aures?

An nemo Acolidum ludicra bella sonat?
 An crepitat saliens altis de rupibus amnis,
 Argutove canit plumea turba choro?
 Vox hominē sonat ista, meas quæ ludit ad aures.
 Fallimur? humanis vox sonat ista modis;
 Alternumque ferit concordi murmure murmur:
 Quæ licet, arcanos insinuabo pedes.
 Quis scit an hinc fors præda meis sit idonea votis,
 Et fera, quam miti mulceat ore Deus?
 Iamque ibam penetrare gradum: ter reppulit hostis.
 Nescio quis; dextrâ tela facesque gerit.
 Scilicet ille suis me finibus improbus arceat:
 Cypridis hinc, dixit, myrtea regna virent:
 Hinc & Cyprigenum sua regia frondet Amorum,
 Scenaque festiuis plaudit amœna iocis.
 Quin etiam hoc luco pulchris stat arena duellis,
 Qualia lascivius prælia miscet Amor.
 Flammarum est, quodcumque vides, belli que
 supellex,
 Unde suas domitant Cypria castra feras.
 His ego de myrtis, simul his ego de cyparissis
 Mille lego tædas, spicula mille lego.
 Unde Cupidineis accendo pectora flammis;
 Mollia dum molli vulnera figo manu.
 Dixit, & intentat armata pericula ferro,
 Ac mea fumantes flammæ ob ora faces.
 Me licet umbroso ferus arceat hostis a sylo,
 Intrepido rumpam frondea septa pede.
 Quod non currit iter sanctus timor ille, timoris
 Nescius, inuicto spes cui nixa Deo est?

Ex aliis alias victor transcurrit in oras.
 Non timet vlla facer fata vel arma timor.
 Ni prece vel pretio perrumpat ahenea victor
 Pectora, fulmineis subruet illa minis:
 Atque adeò hunc viridi depellet ab arce tyrannū,
 Qui flammam iaculis myrtea regna suis.

ELEGIA V.

*Timor diuinus MAGDALENAM
 mortis admonet.*

MAGDALIS ad myrtum (Veneri gratissima
 ma myrtus)

Sedit, & ab vitreo parturit orbe decus.
 Assurgit turritus apex, fastumque superbam
 Fronte struit, stringit lactea bacca comas.
 Osque atro stibio, sputoque venenat & ostros;
 Mentitusque genas fucus adulter obit.
 Sape genas Dryades, vultus hos sape Napææ
 Mirata; hic celeres sustinere choros.
 Formosæ Dryades, formosam fronte Napææ:
 Sed pretium formæ Magdala sola tenet.
 Hæc inter fuscâ quis nescio canus in umbrâ
 Astitit: an fallor? mortis imago fuit:
 Seu potius leti timor; ales arundo sinistra
 Cui tremit, & dextrâ clepsydra fracta sedet.
 Ille manu mulcens humeros comætis, & umbras
 Ora, leui dixit murmure: Come caput;
 Magdala come caput, variisque refinge figuris.
 Unica te mortis pallida larua manet.
 Pinge caput violis, variisque repinge lapillis;
 Nil faciet cineri picta corolla tuo.

A 7

O quan-

O quantum est auri, pereat : ne splendeat auro
 Isacis, Isacios fallere nata procos.
 Quid iuuat aurato formæ decus addere mundo?
 Vt decor abstiterit, ruga recurret anus.
 Omnia mutantur, formæ & mutantur honores:
 Quod modò flos, floris mox cinis ater erit.
 Quid fidum infidâ voueat flos vernus in aurâ,
 Cui tremit è tremulo pendula vita pilo?
 Nunc vbinâ Rachel, Rachelisque aureus heres?
 Nunc vbinam Saræ iuncta Rebecca suæ?
 Nunc vbinam Iudith, & gloria Perfidos aula?
 Aut vbi nunc æui gratia prima tui?
 Arbor vt ista comans virides iam ponit honores:
 Sic abit & formæ gratia fluxa tuæ.
 Non est de nihilo (vah quàm sapit inscius error!)
 Crystallo è fragili picta quòd ora legas.
 Cerne, tuæ speculum stat imago parissima vitæ:
 Tunde manu; vitrei dissilit orbis honos.
 Te simul attigerit nigra falx necis, aura, vel ignis;
 Ilicet icta cauâ vita recumbit humo.
 Sis memor; est aliud mens quod præfaga futuri
 Augurat, & fati conscia cura legit.
 Tempus erit, cùm de lacrymis tibi fusile duces
 Crystallum, ac calidis te dolor vret aquis.
 Teque nouo speculo contemplans pallida, dices:
 Vah ego quàm soli discolor vmbra meo!
 Et quàm non hæc forma meo respondet I E S V!
 Pulcher honor I E S V S: Magdala tota probrū.
 O quoties torto cirratos angue capillos,
 Monstraque, & horrificis ora perusta notis,
 Arguet hic vitreus Momus sub sole magistro,
 Et dicet: Tepidis dilue spectra genis.

Dilue;

Dilue, monstrificasque feras erade seuerum
 Ad speculum: castis flumina funde genis.
 Scilicet est aliquid puro sibi quærere fieri
 Balnea, dum Stygio vita stat hausta luto.
 Forsitan extinguet calidis mors Magdalin vndis;
 Sed fœdam, vt niueis viua resurgat aquis.
 Tunc demum poteris puris innectere labris
 Oscula, vt innectas vincula casta Deo.
 Sic alium ex alio mens induet altera vultum;
 Et tibi te reddet, qui benè perdit, Amor.
 Hæc inter docili crystallo consule vultum,
 Et dic: Par fragili forma stat ista vitro.
 Nil mihi cum speculo, speculique fugace figurâ:
 Mox speculum è lacrymis stabo perenne meis.

ELEGIA VI.

*Timor diuinus MAGDALENAM per-
 culis septam eripi rogat.*

MAGDALA myrtigenâ vultum dum fingit
 in vmbra,
 Prætexit speculo retia cæcus Amor.
 En tacitæ serpunt captiuo in corde catena,
 Quas ferit infidâ Cypris amica manu.
 Nectitur, & nescit, sidens in compede leti
 Magdalis, anguineis pectora capta dolis.
 Nunc erat infestis ferus hostis vt occupet armis
 Magdalin, aut blandis induat ille plagis.
 Iamq; hiat in morsum rabido tigris asperarictu,
 Et falcem allidit mors violenta suam:
 Ac vastam labes dirumpit hiulca Charybdim:
 Oscitat ad Stygias ianua panda domos:

Le.

Letæusque latex imo prorumpit Auerno,
 Quem nigra Cerbereis spuma venenat aquis:
 Quaque ruit ripâ Phlegethontide liuidus amnis,
 Alluit, & lambit flamma proterua pedes:
 Sollicitumque latus tacito fax ambedit igni:
 Illa tamen mediis hæret inuſta rogis.
 Vincula manu, fert vincula comis, fert vincula collo
 Magdala, & ipſa merum iam ſibi rete iacet:
 Prædaque iciunis occurrit idonea monſtris,
 Irritatque truces in ſua damna feras.
 Ah! perit ah! ſæuis obnoxia Nympha periclis,
 Mille petita dolis, mille voranda lupis.
 Ergon' in horrendos nunc Magdalis ibit hiatus
 Monſtriparæ lernæ, flammiumoſque ſpecus?
 Tun' ſinis hæc, ô vna Salus, Menſque arbitra rerû,
 Aurea qui torques aſtra potente manu?
 Ergo triumphato ſpolium tam nobile Cælo,
 Detrahet in Stygias victor Auernus aquas?

ELEGIA VII.

MAGDALENA *fulmine tacta ad Siloën
 ſacrum fontem confugit.*

HAS vbi ſollicito Timor occinit ore querelas,
 Et ſupplex auidas voluit ad aſtra preces:
 Ilicet ab læuâ dextrum Deus annuit omen;
 Intonat ardentem ad ſua bella minas.
 Denſa coit nubes, crebris micat ignibus æther,
 Horrificumque Polus mugit in excidium.
 Sylua tremat, tremat æthra, ſolum tremat, adtre-
 mit Orcus,
 Cypris, & in trepidâ Cypride Diua tremat.

Ecce

Ecce repens rapidis fragor ignibus increpat orbē;
Icta flagrat myrtus, flagrat & iccta Venus.
Flagrat Acidalius grex omnis, & aliger hostis,
Monstriferæ lernæ, lerniferæque feræ.
Deflagrat & mundus, mundiq; superba supellex;
Magdaleumq; cremat flamma corusca caput.
Nabla, lyræ, miniū, speculum cū pectine, torquis,
Omnia nunc vnus cassus honore cinis.
Quin etiam & mediis collucet Magdala flammis,
Sollicitatque procax ignis inerme latus.
Bis voluit sæuas depellere pectore flammās:
Bis voluit frustra pellerè vana faces.
Quid faciat? passis vt erat non comra capillis,
Ardenti speculo Magdalis vsta fugit:
Quaque pedes Solymos rapit error & horror in
agros,
Effugit arsurum fulmine tacta nemus:
Donec anihela sacras Siloës deuenit ad vndas,
Quas toties puro contigit ore Deus.
Hic teneras elumbe latus submittit in herbas;
Hic gemit, & gelido temperat amne faces.
O quoties agros attollit ad æthera vultus,
Et cum voce pias tollit ad astra manus!
O quoties imis reuocat sua lumina terris,
Rursus & in tepidis ora supinat aquis!
O quoties auidas ardenti pectore flammās
Discutit, & gelidâ mersat inerme caput!
Vritur, & nescit vario in discrimine leti,
Quæ via prima spei, quæve secunda patet.
An fugiat, sedeátve, pari mens fluctuat æstu;
Hinc timor ire, iubet stare salutis Amor.

E L E-

ELEGIA VIII.

*Tres Calites Nympha MAGDALE-
NAM exanimem recreant.*

SIC vbi funestâ mœret sub nube doloris
Magdalis, & pectus turbida cura grauat;
Vndantesq; vomunt immensa volumina fumos,
Myrtea vbi dio silua sub igne cadit:
Inuoluit nox alta caput, seu noctis imago,
Et medium abrumpunt nubila caeca diem.
Ecce autem Cælo labi lux visa sereno:
Diffundit piceos flamma corusca globos.
Spesq; , Fidesq; , Charisq; pari iubar afflat
ab astro,
Irradiatq; nouum Diua ter vna diem.
Cuiq; caput tremulo sua stella coronat in auro,
Munificâq; manu dos sua cuique micat.
Hæc inter Solymis palatur Magdala campis,
Pulueremq; leui turbine verrit iter.
Sic vaga palantem per plana, per ardua rerum,
Occupat Isacio triga beata solo
Obuia, & effræni quâ proripit impete cursum,
Sustinet. illa stetit conscia, & erubuit.
Cui tribus è Nymphis, vox nuntia læta salutis,
Spes interpret, ait: Quò rapis ægra fugam?
Cura sit, ô! teneros via ne tibi deterat artus,
Aspera tot saxis, totq; vlulata feris:
Néve tuum nudâ detergas fronte pudorem,
Cui sua stat sparsis frons inhonora comis.
Siste precor: reducis spem collige & omina vitæ:
Auspicio CHRISTI stat tibi fida salus.

Vt

Vt quid adhuc tot anhela trahis suspiria, que-
stusque,

Et fibra sollicito palpitat icta metu?

Si qua pericla tremis, vel ouantia nubila flammis

Fulmineis; hosti sint precor illa tuo.

Spes tui secunda sui, spes tuta pericli,

Verfat inoffensas in noua sæcla rotas:

Vnde nouum dextris voluatur in orbibus æuum,

Quale trahunt superis aurea regna plagis.

Interea ambusto fumantes pectore flammæ,

Qui medico succo leniat, auctor erit.

ELEGIA IX.

*Ternæ Diuæ MAGDALENAM sa-
cro munere donant.*

SAUCIA vbi blandis demulsit pectora dictis
Spes, quam Cælituum prouida cura parit;
Restitit, inque gradu stetit obuia Magdala Diuis,
Attollens Cælo triste supercilium.

Ilicet intonuit læuūm Deus, alba sereni

Lux micat, & cingit pura columba caput.

Insper & cyano stola cui nitet æmula Cælo,

Et Dux prima viæ de tribus vna soror,

Munus habe, dixit; en annulus obses Amoris,

Qui propriam clausisignet in orbe fidem.

Dos ea non simplex. Sequitur soror alma sororē,

Cui semper viridi frondet oliua manu:

En, tibi pignus, ait, termes medicantis oliuæ:

Ille vouet lætâ fronde doloris opem.

Tertia quid spondet, gemmis auroque coruscans?

Dat tibi diues, ait, grande monile Charis.

Quæ

Quæ decus vt dotale sui transcripfit honoris,
 Permulcens tenerâ vulnera dura manu;
 Terna soror Solymis procul auolat, auolat oris,
 Et Superûm pennâ remige carpit iter.
 Vt lux hæc oculis euauit admirantis;
 Magdala suspirans hæsit, & obstupuit:
 Attonitâque oculis latè æthera circumspexit,
 Et tandem molli gramine decubuit.
 Hic tremit, hic suspirat, hiatq; in vota, querelaq;
 Inque ærumno as labitur, heu! lacrymas.
 Multa gemit, & multa suo cum corde volutat,
 Versat & alternâ dona ter vna manu:
 Illacrymatq; super, vultumq; supinat Olympo,
 Rursus & immergit ora supina solo:
 Desurgitque toro, & reuoluta recumbit in herbas;
 Denuò surgit humo, denuò pronâ cadit.
 Quid faciat, nescit, tot fluctuat ebria curis:
 Cunctaque cum faciat, nil tamen ipsa facit.

ELEGIA X.

Fides MAGDALENAM hortatur ad Spem.

TRISTE vitens Solymas cyparissus inum-
 brat arenas,
 Incestatq; nigrum silua maligna nemus. (brâ,
 Hic gemit, exspiratq; graui rea Nympha sub vm-
 Et laxat querulis anxia frena modis:
 Fixa caput trûco; Scythicâ ceu rupe Prometheus,
 Cui rodit lacerum præpes adunca iecur.
 Ambustumque latus, telo que tricuspide fumans,
 Versat in herboso cespite semianimis.

Quam

Quã propè flãma repens imo proserpit Auerno
Ebullitque nigro feruidus amne latex!
Sollicitumque latus sæuos admordet ad ignes
Flamma procax: dirus serpit in ossa latex.
Oppetit, & sicco luctantur verba palato,
Imbricatorque trahit nubila mœsta dolor.
Astrigero ab folio Deus aspicit exspirantem,
Et leuat ærato libera colla iugo.
Ecce, repens Cælo fundi lux visa sereno:
Discutit auratum noctis opaca iubar.
Tum demum in niueã stetit obuia Diua coronã;
Cui nitidis oculis Iris amœna nitet:
Aurea cæruleo cui vibrat inauris elencho,
Sapphirusque sacris stellat in articulis:
Et stola fidereis perlucet amœna pyropis,
Ac radiat canis flaua corona comis.
Eloquio os dulci, dulci sua lumina risu
Temperat, & blandis annuit alma genis:
Hac quã progreditur, Superũm stipata cateruã;
Et comes ambrosio de pede fragrat odor.
Mens illi non dura, sed exorabile numen,
Et facili crudos aure bibit gemitus.
Lata spei placido si quem delibat ocello;
Mox leuat horrifico libera corda metu.
Aspice; Magdaleas simul attigit illa catenas,
Vincula ferratã dissiliere manu.
Noxa vetus cadit, ira cadit, cadit ansa doloris,
Vt posuit sæuã Vindicis ira minas.
Quæ ferrum vt rupit anguinis textile nodis;
Cælitum suadet aurea sceptrã sequi.
Eia, quid incestã moribunda recumbis in vmbra?
Et violas viuo funere triste solum?

Me

Me duce fidereas noua subuehe vota per arces;
 Hæc via, securum curre salutis iter.
 Magna via it Cælo; magnis huc passibus itur;
 Et tua spes modico repit ad alta gradu?
 Aut potius dirâ te compede detinet Orcus;
 Vel timor ingenti pectora mole grauat?
 O vtinâ scelus hinc, hinc nobile pondus Amorê,
 Libra biceps iustis temperet aqua modis!
 Sit licet immensum scelus, & cor deprimat Orco;
 Vincet adhuc maior gratia grande nefas:
 Si modò concordî tibi fœdere iungat I E S V M
 Vna Fides, vnus pectus, & vnus Amor.
 Iunge manû: tibi dedo fidem, tibi sancio Numen:
 I, tenui radio quâ trahit, astra sequi.
 Antè tamen puro tua crimina dilue fletu,
 Quæ tibi mors piceis illinit atra notis.
 Vt Siloë Solymos illimis oberrat in agros,
 Feruidaquæ egelido temperat arua vado;
 Cur & non oculus fontis fluit instar in artus,
 Semustumquæ tepens frigerat vnda latus?
 Dixit, & vt digitum Siloës intendit ad amnem,
 Magdaleum ambrosio spargit odore caput:
 Libauitquæ sacrâ virgâ, spemquæ omine firmans,
 Sancit alternâ fœdera pacta manu.
 Ilicet arduas gelidâ sibi temperat artus
 Magdalis, vt fidâ combibit aure Fidem.
 Iamquæ vigil vibrat illa, graui iam libera nexu,
 Emicat in superas ardua Dina plagas:
 Diffunditquæ pares gemino de lumine riuos;
 Quêis salit irriguis bina scatebra genis.
 Et Siloës lymphis oculo non parcior amnis;
 Magdalis vnde nefas delet, alitquæ decus.

Fortè

Fortè suburbanis si quis spatatus in hortis,
 Viderit has oculis ire viator aquas;
 Hic quæret: Gemino quâ manat in agmine
 fetus?
 An Siloë ad Siloen alter & alter eat?

ELEGIA XI.

Spes obuia MAGDALENAM solatur.

MAGDALA fulmineis latus vndique cincta
 sagittis,
 Ut satis incubuit cespitem gramineo:
 Ter conatur humo fessum sustollere corpus,
 Ter rursus viridi lapsa recumbit humo.
 Et tandem accumbit pacatæ accliuis oliuæ,
 Nescia quâ flectat languidulo latere.
 Nunc hac triste caput, nunc illac languida versat,
 Multa graui meditans pectore, multa gemens.
 Vidit (vti palmæ tum fortè sedebat in vmbra)
 Spes ægris animis non malè grata comes.
 Quæ simul ac mæsto tot legit in ore dolores,
 Impulit argutæ plectra diserta lyræ:
 Et sua vocali chely verba maritat & aures,
 Tinnula cui tremulum stamina crispat ebur.
 Quæque canit, resonis concors vox accinit antris,
 Argutantque pares æmula saxa sonos.
 Nympha quid infelix tantis ah vrere curis
 Saucia? Spes leni murmure blanda canit.
 Diuidiæ, ærumnæque, catenatiq̄ue dolores,
 Ac dolus, & mundi te labor asper habet?
 Ac fallit Cypriis te myrtus adultera tædis,
 Teque premunt diro feta pericla metu?

Fulmi-

Fulmineisq̄ue minax terror circumuolat alis,
 Et laniant tenerum flammea tela sinum?
 Mitte graues luctus, tot & excure Numinis iras:
 Qui tibi vindicias asserat, auctor erit.
 Ille tuos oculos oculo propiore serenans,
 Dexteriore tuum iam pede radet iter.
 Ille Ariadnæ ducet compendia fili,
 Ille trahet sparsis stamina longa comis.
 Quà trahet, i, sequitor duce crine per auia mundi:
 Te labyrinthis eruet ille dolis.
 Et mundi leget exuuias, Superùmque superbis
 Postibus affiget, hoc duce, victor Amor.

ELEGIA XII.

*Amor diuinus se MAGDALE-
 NAE insinuat.*

MAGDALIS vt dextrâ bibit aure tot omni-
 na Diuûm,
 Tandem ærumnosum sustulit alta caput:
 Suspiransq̄ue residit, & omnia lustrat in orbem;
 Defigitq̄ue oculos palmifero nemore.
 Vda suauè liquens pertentant gaudia pectus,
 Exsultimq̄ue fibræ corde micante vibrant.
 Ast iterùm dextram quid nescio tinnit ad aurem,
 En blandus tacitâ voce susurrat Amor:
 Mitte metus, cura s̄que graues, & Vindicis iras;
 Irrita qui Diuûm fulmina vincat, erit.
 Ille nouam fundet medicata per oscula vitam,
 Quem claudis gremio Magdala pænè tuo.
 Ille potens franget, pacali cinctus oliuâ,
 Vltiores gladios, fulmineasq̄ue faces.

Ille,

Ille, subæratas quas cudit noxa catenas,
 Rumpet, vt aurato torque monile geras:
 Et quoscumque dolos, seu tela minatur Auernus,
 Ille potens dextrâ bellipotentem premet.
 Dixit, & aratis fridentia pectora vinculis
 Attingit: attractu vincula visâ rapi.
 Vincula leuat certè læti Spes conscia fati,
 Vincula catenatâ decutienda manu.
 Iamque graui è nodo gelidas respirat in auras,
 Libera, & exfertat Magdala læta pedes:
 Erugatque graues tranquillâ fronte querelas,
 Inscribens oculis gaudia pura suis.
 Ante alios vnum suspirat & ardet IESVM:
 Et tamen hunc nescit, quem suus ambit amor.

ELEGIA XIII.

Timor diuinus MAGDALENAM
venatur.

FORTE suburbano Solymæ spatiabar in agro,
 Lustrabamque vago ruris amœna pedes;
 Errabunda trahens variis vestigia campis,
 Dum sequor errantes picta per arua vias,
 Limus in obliquos trames me leuocat agros:
 Quò vocat, inflecto deuius erro gradum.
 Hic Dryadum frondosa domus viret ardua Cælo,
 Plurimaque vmbrosam myrtus opacat humû.
 Hic cedrus alta cedris, ornoque admurmurat
 ornus,
 Et miscent læcis brachia vincula comis.
 Succedo, tacitoque incertus oberro vireo,
 Quâ trahit ignaros semita curua pedes.

B

Hei

Hei mihi! quò raptor? quò nescius auocat error?
 Curro, recurro, redux me labyrinthus habet.
 Sic certè est, clamat quis nescio, credo viator:
 Fraus labyrintheo calle retexit iter.
 Scilicet hîc mundus, mundi que fugacis imago;
 Qui fugit, & vario ludit in orbe fugam:
 Anguineoque rotat male suada volumina gyro,
 Illaqueans cæcis credula corda dolis.
 Sic licet insidias via deuia texat in vmbriis,
 Frondea non trepido regna subibo pede,
 Irrumpamque nigros audaci indagine saltus:
 Cuncta sacer vincit damna timenda timor.
 Huc ades ô diu fida meis fiducia cœptis;
 Te duce, fallaces victor inibo vias.
 En vigil exploro tacitis venator in vmbriis,
 Si qua venit votis obuia præda meis.
 Ite sacri mea vota canes, & amica timori
 Turba, sagace vagas quærite mente feras.
 Ite piæ curæ, probri pudor, horror Auerni,
 Angor alens diras in rea corda faces.
 Et tu Terror agens irato Numine fulmen,
 Illustra radiis frondea regna tuis:
 Et comes i mortis metus, omnibus ocyor auris,
 Omnibus ille meus vertagus ito locis.
 Ito, sub his taxis, & funereis cyparissis,
 Quære deerrantes in sua damna feras:
 Præcipuè eximiam siluâ Bethanide Nympham,
 Torua sub humano cui fera corde sedet.
 Cui graue spirat adulter odor malè olentis
 amomi,
 Quem sibi mox nardo virgine vertet Amor.
 Quamuis, ô! si vera fides, & in omne pondus,
 Omi-

Omne quod signant sidera pacta fidem.
 Pardalis hæc modo bruta, feros quæ spirat a-
 mores,
 Nil nisi crimen olens, sponsa Tonantis erit.

ELEGIA XIV.

*Timor diuinus MAGDALENAM
 capit.*

Ille Stygis domitor, debellatorque ferarum,
 Sanctus, ab astringerâ qui tonat arce, Timor;
 Magdaleo pede pressa legens vestigia, tandem
 Restitit, & Soly mos lustrat anhelus agros:
 Deprenditque feram (fera Magdalis apta Tonanti)
 Dum Silcés gelidis aggemit illa vadis;
 Permissosque suis lacrymis bibit ægra liquores,
 Iam satis ut Soly mis fessa cucurrit agris.
 Illic arma Timor, casti venator Amoris,
 Expedit arma necis nescia, & vncta fauo;
 Vocalique sonans implet caua cornua vento,
 Illicò fima phalanx prona per arua ruit.
 Vnâ angor, terrorque, dolorque, pudorque, timorque;
 Mortis, & ab Stygiis anxius horror aquis,
 Præcipitè glomerant volucris sub puluere cursum:
 Quadrupedante sonat agmine putre solum.
 Alter in alterius miscet vestigia curas;
 Concurrentque pares, hinc pudor, inde dolor.
 Obsidet infidiis iter omne, plagisque coronat
 Cura memor vitæ, vincere nata necem.
 Pars ad septa dolos struit, infidiæve sub vmbra,
 Pars ad fila sedet, pars vaga rura terit.
 Grandè sonans terror, fremebūdâ voce molossus,
 B 2 Hor-

Horrificas aſpro voluit ab ore minas.
Hinc graue latrat Hylax, illinc adlatrat Hy-
lactor:

Hinc pudor, inde premit turbida cura, dolor,
Elatratque pares mortis metus anxifer iras:
Præcipue in prædam conſcius angor hiat,
Cor petit is, vetito ſed iuſſus parcere morſu:
Victor enim victum cor ſibi ſeruat Amor.
Purpureâ hæc inter formidine Magdalin ambit,
Acroſeis pennis angit inerme latus.
Sic captiua ſuis irretit pectora votis;
Illaqueant cæcos lina dolosa pedes.
Forſan & hamatis ſeſe fera ſaucia ſpinis
Induit, vnde nouus ſerpat in oſſa dolor.
Et certè Solymis rubus aſper inhorret arenis,
Magdaleumque ſecant ſpinea tela pedem.
Innumeros gemit egra dolos, gemit egra dolores
Magdala, queis vrit noxia corda timor.
Sed dolus hic dolus abſque dolo, & dolor abſque
dolore:

Si fugias, mors eſt; ſin capiare, ſalus.

E L E G I A X V.

Amor diuinus telo igneo ſauciat

M A G D A L E N A M.

Divs Amor Solymis dū fortè vagatur arenis,
Venaturque nouam prouidus erro facem,
Auribus accepit, celſâ ſtans rupe, querelas,
Quas Siloë ad fontem Magdalis ægra ſonat.
Illicet huc rapidis pueraduolat igneus alis,
Quaque volat, rutilo ſpargit ab ore inbar:

Menti-

Mentiturque diem puro æmulus ignis Eoo,
 Nubilaque vmbroso discutit atra solo.
 Vt propius stetit, aspexit (lacrymabile dictu)
 Magdalin in lacrymis, Magdalin in gemitu,
 Dura catenatis cui liuent vincla lacertis,
 Septenaque grauat compede noxa pedes,
 Et latus horrifonâ cui cingit inermē coronâ,
 Mille trahens curas ad sua tela timor;
 Ille timor sæuas qui Numinis asperat iras,
 Fulmine iam fracto pacis vt Iris eat.
 Aerumnas variosque alto sub pectore fluctus,
 Inklusosque metus vidit, & ingemuit.
 Ecquid agat? quod semper agit Amor, auctor
 Amoris
 Nunc agit; & Nymphâ quâ prius odit, amat.
 Plus nusquam quod lædat, habet, quàm pectus
 amantis;
 Magdaleum in primis, cor cui molle fuit.
 Ter pharetram lustrat, ter spicula lustrat, & arcû;
 Enumeratque suas aureus hostis opes:
 Eximiamque manu legit armipotente sagittam,
 Cui proba dos auro nobiliore micat.
 Vnde sibi felix aureum promittit Amorem,
 Qui nitet auratâ cuspide victor Amor.
 Irrorat iaculo lacrymas, irrorat oliuum,
 Quale suis stillat nardus odora comis.
 Quin etiam binos radios aspirat, & ignes,
 Quos Amor ex oculis ducit vtrimque suis.
 Insuper inscribit: Hoc Magdali vulnus I E S V S
 Mittit amans, & amans vulneris addit opem.
 Et tandem volucri calamo & face Magdalin icit:
 Icit, at ignaram: Magdalis icita flagrat.

B 3

Mag-

Magdalisicta flagrat, & quas alit in scia tædas
 Nescit, vt ignorâ saucia dama manu.
 Pascit in expleto viuaces pectore flammâs,
 Nec reperit flammæ semina prima suæ.
 Et mage quod miratur, amat quæ nescit amante:
 Sic illam dubiis ignibus vrit Amor.
 Sequæ trahi sentit, sequiturq; ignara trahentem,
 Quâ rapit inuitos orbita cæca pedes.
 Errat, & erroris causas sibi fingit inanes;
 Omniaque vt didicit, omnia nescit amans.
 Se varias trahit in partes, variasque figuras,
 Quas vaga mentito nomine cura parit.
 Quærit amans, vacuasq; gemens interrogat auras
 Magdalis, incerto vulnere visa rapi.
 An furor est? nû febris Amor? vel mortis imago,
 Viua quidem, at lentam pascere nata necem?
 An sacra fax Diuûm, vel ineuitabile telum?
 Vitalisque dolor, deque dolore salus?
 An noua dos Superû, vel lux facta Numinis astro?
 Siue rogos, fontes quo Deus vrit amans?
 Nescio, quidquid id est, arcanos vror adictus:
 Vror, & exustis ossibus ignis abest.
 Quod genus hoc flammæ est? Aetnæos excitat
 æstus;
 Et procul absenti me face tæda coquit.
 Dixit, & huc illuc oculos in morte natantes
 Flectit, & obliquo lumine figit humum.
 Fors aliquis dicet Solymâ de rupe viator,
 Humida si mœstis viderit ora genis:
 O miseram tristi pallentem in gramine Nym-
 pham,
 Cui flammant teneras ignea tela fibras!

Sospes

Sospes ab aduerso sed Spes sonat obuia saxo,
 Et lato auspicio triste retexit opus:
 O nimium felix, sua si bona Magdala norit!
 Quo modo visa mori est vulnere, vita redit.

ELEGIA XVI.

MAGDALENA *miratur ignotam
 Amoris flammam.*

MAGDALEVM pectus dominâ face flam-
 mat IESVS,
 Et rapido radio nubila densa secat.
 Magdalis iccta flagrat, ignotæ nescia flammæ:
 Pascit inexpertas in noua vota faces.
 Itque, reditque, vagisque deerrat & ardet arenis,
 Nescia stare loco, nescia stare gradu.
 Cernua nunc terrâ, nunc ardua spectat Olympû,
 Et volitante oculo Solis oberrat iter.
 Quærit, vbi gemini volitat per inania mundi,
 An tenet affectus terra vel æthra suos?
 Vritur, & nescit, se qui sic vrit, IESVM;
 Et gemit illacrymans, quaque vagatur, ait:
 Nescio quid sit Amor, furit, vritur, æstuat, vrit:
 Sistit, agit, reuocat; nescio quid sit Amor.
 Ambigo nû sit Amor volucris, fax, fidus, an ignis,
 An fuga par ventis: errat, & error abest.
 Sic tamen ignaram pulchros rapit ardor in ausus:
 Quâ rapit ille, sequar; raptâ, bis apta rapi.
 Vsq; adeo propriû nihil est, vbi sceptrâ gubernat
 Rex Amor: ille meas occupat vnus opes;
 Et mea corda regit, diu non sua regna: sequemur,
 Quâ vocat affectus ad sua frena meos.

Tam scio quid sit Amor; nolensque, volensque,
trahentem

Quem sequor, & fugio: est blanda tyrannis
Amor.

ELEGIA XVII.

*Pœnitentia MAGDALENAM hor-
tatur DEVM adire.*

MAGDALA surge, tuo simul obuia tende
parenti.

Per sua nosco Deum lumina: Christus adest.
Fulmina num palles? toruo blandeque severo
Igne micant oculi; spemque metumque seca.
Cæca quidē surdis scelus opprobrat ira querelis;
Sic tamen ut dextrum spondeat omen Amor.
Id sensit Paphio quondam malè saucius arcu
Iesseides mœchus, Iesseidaque nepos:
Idque Semiramij sensit Rex carceris heres;
Sensit & id læso Numine quisquis amat.
Cernis, uti placidis radiis argutat I E S V S,
Transpiratque suas in tua corda faces.
Grata Deo, puris ardebis victima flammis,
Quæ vixti anguiferis fœda Medusa comis:
Si modò de tristi sale des libamen Amoris,
Deque tuis lacrymis ceu mola salsa fluat.
Promptius an quidquã fletu, liquidave scatebrat
Et tamen immensum parturit illa decus.
Scilicet inuitat pietas lacrymosa Tonantem:
Quaque it fletus, Amor mox iubet ire Deum,

ELE.

ELEGIA XVIII.

Biuium MAGDALENAE.

PRÔ quàm tetra tuos turpant contagia vultus
 Et quàm monstrificis larua stat atra genis
 Ite genis lacrymæ. cessas? rea Magdala cessas?
 Quod petitur, gutta est. guttula nulla venit?
 Si fluit hæc, modico scelus omne piabit in imbri:
 Ni fluat, in pectus confluet omne nefas.
 Cerne, biceps bifido secat hîc iter orbita ramo:
 Hac pietas, illac impius error abit.
 Hinc scelus in sicco te calle reuoluet Auerno;
 Inde dolor madidâ ducet ad astra viâ.
 Elige: dexter Amor Superis iter explicat oris;
 Ad Styga sed præceps læuus aberrat Amor.
 Ille viam lustrat tranquillo candidus astro;
 Hic pronum picco turbine cæcat iter.
 Cura redux gemino tibi cor an diuidit cæstro;
 Incertisq̃ue vetat stare vel ire modis?
 Pallentesq̃ue vetus mundi trahit orbita curas?
 At noua lux alio tramite pandit iter.
 Si cor in gemini diuortia scindis Amoris;
 Quem sequeris? curas alter, & alter habet.
 Num via fidereo te subuehit ardua mundo?
 An rapit ad Stygios te via prona lacus?
 Haud adeò, pia Nympha, tibi est auersa Deo
 mens,
 Sponte sequi vt læuo tartara calle velis.
 Digna magis Cælo, mage Cælite digna corb-
 nâ es:
 Dexteriore potes surgere ad astra viâ.